

YHTENÄISYYTEEN!

Me olemme Valtakunnanduuman sosialidemokraattisen parlamenttiryhmän esiintymisen kynnyksellä. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö tämä ryhmä voisi päättävällä ja johdonmukaisella esiintymisellään tuottaa nyt työväenliikkeen asialle ja vallankumouksen asialle suurta hyötyä julistamalla ehdottoman määrätysti *johdonmukaisen* demokratian ja sosialismin puolesta käytävän *proletaarisen* luokkataistelun vaatimuksia ja tunnuksia. Nyt, kun Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen Yhdistävä edustajakokous on ratkaissut kysymyksen sosialidemokraattien esiintymisestä Duumassa, ei tästä ole kahdenlaista mielihoidettua sosialidemokraattien keskuudessa. Ja mielestämme kaukasialaiset toverimme menettelivät aivan oikein allekirjoittaessaan Valtakunnanduuman jäsenten kuuluisan „juhlallisen lupauksen”² ja antaessaan samalla tunnetun julkilausuman lehtiin,— allekirjoitamme „voidaksemme täyttää kansan meille antaman tehtävän ja korostamme, ettemme tunnusta mitään muita kuin kansaan nähden otettuja poliittisia sitoumuksia”.

Mitä tärkeämpää puolueellemme on sen edustajien esiintyminen Valtakunnanduumassa, sitä välttämättömämpää on punnita mahdollisimman huolellisesti sosialidemokratian tämän hetken taktiikan periaatteet. Ja täytyy myöntää, että muutaman viime viikon aikana tavattomasti kiihtynyt poliittisten tapahtumien kulku luo runsaasti valoa vielä eilen epäselviin kysymyksiin, auttaa määrittelemään selvästi ja tarkoin kannanoton, poistaa monia erimielisyyksiä puolueemme oikeisto- ja vasemmistosiiven väliltä.

Tässä suhteessa meidän on erikoisella tyydytyksellä korostettava entisten menshevikkiverien päätelmiä, jotka

on esitetty tämänpäiväisessä „Kurjerin”³ numerossa. Pääkirjoitus „Duuman „lait”” tosin alkaa hieman kaksimielisellä otteella sitä vastaan, että Duuman lakien laatimista nimitetään jonninjoutavaksi jaaritteluksi. Mutta kysymys onkin siitä, että toverit eivät suotta ota sanaa „lait” lainausmerkkeihin. He puolustavat — ja siinä he ovat tuhat kertaa oikeassa — sellaisten lakien laadintaa, jotka eivät saa olla lakeja, vaan „deklaraatio”, „kansan vapautta koskevien oikeuksien julistus”, „vanhojen esteiden poistamisen julistus”.

Tällaisia „lakeja” voitaisiin ehkä oikeammin sanoa vetoomukseksi kansalle eikä laeiksi. Mutta ei ole järkevää korostaa sanallista eroavaisuutta, kun asian olemuksen kannalta mielipiteet käyvät yhteen. Ja mielipiteet käyvät todellakin täydellisesti yhteen. „On aivan järjetöntä ja *vahingollista*”, kirjoittaa „Kurjer” lehti, „jättää Duumalle tarkoin ja yksityiskohtaisesti laadittuja lakiesityksiä, joissa on kymmeniä ja satoja pykälää, huomautuksia y.m.” (kursivointi kaikkialla meidän). Juuri niin. Sellainen työ, jota käytännössä vakiintuneen sanonnan mukaan nimitetään „elimelliseksi” työksi, on todellakin *vahingollista*. *Vahingollista* „siksi, että selvän ja kaikille käsitettävän vastakkain asetteluun asemesta sellaiset lakiesitykset pakoittavat kansan ajattelun *harhailemaan toivottomasti* artiklojen ja pykäläien tiheiköissä”.

Aivan oikein sanottu. Kansan ajattelu todellakin *harhailee toivottomasti* „elimellisen” lainsäädäntöhaihattelun tiheiköissä. Tuo haihattelu sumentaa, tylsistyttää ja turmelee kansan ajattelua, sillä „käytäntöön noita lakeja ei kuitenkaan oteta. Jotta nuo lait voitaisiin ottaa käytäntöön, on ensin *temmattava valta* niiden käsistä, jotka sitä nykyään pitävät. Ja vallan voi temmata *vain* sellainen kansan liike, joka asettaa itse Duuman tilalle *paljon määräysvaltaisemman ja demokraattisemman laitoksen*, jonka ei tarvitse ollenkaan välittää Duuman laatimista „laeista””. Tämä kansan huomion kiinnittäminen vallan ottamisen ehdottomaan välttämättömyyteen, „paljon määräysvaltaisempaan” laitokseen, joka ei välitä kadettilaisen Duuman laeista, huomioi aivan oikein vallankumouksellisen proletariaatin perustehtävät ja nykyhetken vaatimukset.

„Kurjeria” julkaisevat toverit ruoskivat samassa kirjoituksessa mainiosti kadetteja siitä, etteivät nämä käsitä noita

tehtäviä. Kadetit kirjoittelevat lakiluonnoksiaan „kuin oikeat lainsäätäjät, mutta unohtavat, että todellisuudessa *heillä ei ole lainsäädäntövaltaa hituistakaan*”. „He kirjoittelevat „lakiesityksiään” aivan sillä tavoin kuin oikeuselinten jo huomenna pitäisi käsitellä kansalaisten edesottamuksia uusien kadettilaisten lakien mukaan”.

On häpeällistä olla tuollaisella katsantokannalla, opettaa „Kurjer” kadetteja. Tästä kolmasti oikeasta opetuksesta voidaan tehdä vain yksi johtopäätös, ja tuo johtopäätös juontuu itsestään. Vallankumouksellinen sosialidemokratia ei voi eikä sen tule tukea vaatimusta Duuman enemmistöön nojaavan vastuuvollisen ministeristön nimittämisestä! Sellainen ministeristöhan tulee olemaan kadettiministeristö, ja sen on todellakin *jo huomenna* määrättävä rangaistuksia vapauden väärinkäyttämistä. Sellainen ministeristö voi nykyään, kun valtaa ei vielä ole riistetty tähtikamarilta ⁴, olla vain vanhan vallan liberaalisena verhona. Sellainen ministeristö voi nyt olla vain uutena kaapuna, jolla samat pogromimiehet väliaikaisesti itsensä verhoavat! Me paljastamme tietysti tuon verhon ja hyvin pian. Me käytämme kaikin keinoin hyväksemme tuota uutta tilannetta, kun se muodostuu ja kun ei vain vanha valta, vaan myös kadetit sen mukana sotkeutuvat uuteen kaapuun ja aalto pyyhkäisee ne pois. Mutta meidän ei pidä välittömästi eikä välillisesti, ei julkilausumalla eikä vaitiololla ottaa itsellemme, proletariaatin puolueelle, hituistakaan vastuuta tästä vanhan vallan uudelleenpukemisesta. Meidän ei pidä antaa joukoille sellaista tunnusta, että me tuemme vaatimusta vastuuvollisen ministeristön muodostamisesta Duuman enemmistöstä. Riippumatta tahdostamme sellainen tunnus tulisi kiertämättä nykyisen poliittisen tilanteen objektiivisten ehtojen vuoksi merkitsemään sitä, että proletariaatin puolueelle lankeaa osa vastuuta tuosta uudelleenpukemisesta, tuosta porvariston ja vanhan vallan välisestä sopimuksesta. Sellainen tunnus hyväksyy välillisesti kadettien „lakiesitykset”, joita „Kurjer” on niin mainiosti arvostellut; eihän todellakaan voida kieltää olevan yhteyttä sillä, minkälaisia esityksiä kadetit tekevät vapauden väärinkäyttämisen rankaisemiseksi, ja sillä, miten he suunnittelevat saavansa ministeristön muodossa hiukkasen valtaa käyttäkseen noita rangaistuksia,— saavansa hiukkasen valtaa vanhalta vallalta vanhan vallan lujittamiseksi, *tekemällä*

sopimuksen vanhan vallan kanssa ja käyttäen sitä suojaavana verhona kansan rynnistäessä vanhaa valtaa *vastaan*.

Eikä työväenpuolue lainkaan tarvitse tuollaista tunnusta. Koko propaganda- ja agitaatiotyönsä joukkojen keskuudessa sekä työnsä laajojen järjestöjen luomiseksi se voi tehdä vielä paremmin, johdonmukaisemmin, järjestelmällisemmin ja rohkeammin ilman tuota tunnusta asettamalla pogromimiesten julkeutta ja kadettien „lakiesityksiä” vastaan meidän sosialidemokraattiset „dekreettimme”, „julistuksemme”, vetoomuksemme kansalle sosialidemokraattisen duumaryhmän (ja tietyissä olosuhteissa sen kanssa myös trudovikkien⁵⁾) kautta ja lopuksi myös ne „väestön kehotukset muodostaa kansanmiliisi, joka yksin pystyy suojelemaan kansan elämää ja kunniaa”,— ne kehotukset, joita me suosittelimme „Vperjodin” *⁶ 9. numerossa, joita Bundin äänenkannattaja „Volkszeitung” ** suosittelee ja jotka „Kurjer” aivan oikein hyväksyy.

Yhtenäisyyteen, toverit! Proletariaatin poliittisten esiintymisten yhtenäisyys muovautuu vastustamattomalla voimalla koko vallankumouksellisen ilmapiirin painostuksesta. Älkäämme vaikeuttako tuota yhtenäisyyttä ottamalla taktikkaamme sellaisia tunnuksia, jotka eivät ole välttämättömiä, vaan kiistanalaisia. Käyttäkäämme hyväksemme ilmaantunutta mahdollisuutta täydellisen yhteisymmärryksen saavuttamiseen kaikkien sosialidemokraattien kesken tällaisena hetkenä, joka on oleva ehkä tärkein hetki Venäjän suuressa vallankumouksessa!

„Vperjod” № 14,
kesäkuun 10 pnä 1906

Julkaistaan „Vperjod” lehden
tekstin mukaan

* Ks. Teokset, 10. osa, ss. 516—517. *Toim.*

** — „Kansanlehti”. *Toim.*